

LBRIS

We know
books

EPAN FICA-GETA

Iubire între pământ și cer


EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026





*Diferența dintre existențele noastre
o făcea sufletul tău călător*

Mai erau încă două zile până la Crăciun, pentru mine fiind cele mai aglomerate dinaintea sărbătorilor. Paradoxal, acest interval coincidea și cu solstițiul de iarnă. Uram nespuse astfel de fenomene astronomice. În familia mea aduseseră doar nenorociri. Încercând să-mi înăbuș frica ce asista precum un spectator tăcut la toate șovăielile minții, speram într-o curgere lină a momentului, fără apariția vreunui eveniment nedorit.

Împreună cu iubitul meu, mi-am făcut ceva planuri, dând glas bucuriei de a întâmpina alături de părinți praznicul Nașterii Domnului. Și, cum nu puteam merge în vizită cu mâna goală, m-am apucat să pregătesc ceva delicios. Rulada gustoasă din spanac, ciupercile umplute și șnițelele de pui alcătuiau o parte din meniu. Privilegiată printre poftele noastre era și

salata boeuf. Gata de porționare, legumele și carnea se răcoreau în balcon, așteptându-și liniștite rândul.

Copleșită de muncă, din când în când, îmi aruncam ochii spre ecranul telefonului. Niciun mesaj, niciun apel. Nu mai vorbisem cu Radu de vreo trei ore. Îl știam în trafic și mă știa în bucătărie. Am evitat să ne deranjăm reciproc. Totuși, ceva mă îndemna în mod stăruitor să îl sun.

Telepatia dintre noi a funcționat întotdeauna foarte bine. Când ne gândeam mai intens unul la celălalt, primeam câte un semn, fie printr-un mesaj, fie printr-un apel. Așa s-a întâmplat și în momentul acela. O știre nouă mi-a trezit telefonul din amorțire: *Aproape am ajuns acasă, mai am câteva sute de metri. Mor de dorul tău! Te iubesc, inima mea!*

— Ce bine că e aproape de casă! am îngânat cu glas scăzut, mulțumind lui Dumnezeu că i-a fost aproape și de această dată omului meu drag!

Un sentiment exagerat de grijă creștea în mine de câte ori îl știam plecat cu afaceri prin țară sau prin străinătate. Mă rugam Maicii Domnului să-l ocrotească și să-i facă deplasarea ușoară. I se puteau întâmpla multe. De fiecare dată, îmi depășeam frământările doar punându-mi speranța în Dumnezeu.

Privind în jur, mi-am dat seama că mai aveam ceva de muncit. După calculele mele, într-o oră bună trebuia să termin totul, inclusiv curățatul veselei. Mi-am ațintit iar ochii spre telefon cu gândul de a-i

răspunde la mesaj. În cele din urmă, m-am răzgândit, dându-i răgazul de a ajunge cu bine, de a parca și măcar de a-și saluta mama.

Eram cuprinsă de mrejele fericirii, simțeam împlinirea relației și iubirea bărbatului perfect de lângă mine. Poate că meritam toate astea. Mă consideram un om bun, recunoscător lui Dumnezeu și semenilor, harnic și prietenos. Revelația iubirii noastre ne transformase în doi îndrăgostiți inseparabili, până dincolo de moarte.

Ca să-mi treacă de urât, am început să fredonez colinda mea de suflet, *O, ce veste minunată!* În clipa următoare, telefonul mi-a dat de știre că am primit un mesaj nou. Semnalizarea sonoră, ce se auzea diferit de cum o știam, m-a făcut să tresar. Mi-am spălat mâinile repezită. Am deschis telefonul. Ora și data mi s-au înghesuit în privire mai insistent ca niciodată: duminică, 22 decembrie 2024, ora 23 și 23 de minute. Am deschis mesajul ce încă semnala prezența lui în telefon printr-o melodie tăioasă. Spaima ce mi s-a strecurat în toate simțurile nu putea accepta omiterea textului alarmant.

S.O.S. Alertă de urgență! Primiți acest mesaj deoarece sunteți persoană de contact! Accident extrem de grav pe centura localității...

Cuvintele zdrobitoare mi-au paralizat judecata.

Refuzam să cred că mi se adresează mie. O neputință interioară aproape îmi înăbușea răsuflarea. Inima

a început să-mi zvâcnească cu putere și sângele mi-a dat în clocot prin toată ființa. Rațiunea, intrată brusc într-o regresie a timpului, mă forța să nu accept clipa aceea de înfricoșare.

— Nuuuuu, Dumnezeuul meu! Nădăjduiesc că nu l-ai părăsit!



*Amintirile,
bucurii ale prezentului*

Îmi era cu neputință să manifest vreun refuz sau vreo preferință în fața sorții. Oricât am încercat să mă feresc din calea destinului, mai devreme sau mai târziu tot am fost atinsă de planurile sale. Înveșmântată în fericire și în durere deopotrivă, într-un final am înțeles că multe pe pământ mi-au fost date, dar nu toate mi-au fost de ajutor.

Am trecut de vârsta majoratului și, fiind încă elevă în ultimul an la un liceu pedagogic din județ, mă pregăteam intens pentru bacalaureat și pentru admiterea la facultate. În actualitatea vremurilor, nu era greu de înțeles că generațiile lumii în care trăiam se deosebeau de cele de dinainte datorită tehnologiei avansate, ce modifica permanent pragul existenței și al dorințelor tinerești. Cauza tuturor viselor unui adolescent pornea de la râvna inexplicabilă de a obține bunăstare dintr-odată. Banii, faima, iubirea și fericirea

subjugau fiecare colțișor al minții unui tânăr abia ridicat spre înflorire, printre care mă aflam și eu.

Încă de pe la șaisprezece ani, mi-am ocupat vacanțele de vară ca ospătăriță de sezon la diverse localuri din oraș. Banii câștigați pe parcursul evenimentelor din weekend mă ajutau să dobândesc independența financiară dorită.

În vacanța de vară a lui 2016, mi s-a propus să particip ca hostess la un târg de nunți din oraș. Evenimentul s-a desfășurat la cel mai frecventat local din centru. Nu mai fusesem niciodată la Galeryus, deși tânjeam după bucuria de a-i trece pragul. Ca brand local foarte căutat, restaurantul avea un lux aparte. Spațios, modern și bine întreținut, m-a fascinat din prima clipă.

Rolul meu era să atrag cât mai mulți cumpărători spre ținutele elegante de nuntă, produse de o importantă societate comercială din oraș. Mai exact, trebuia să promovez rochii extrem de spectaculoase pentru viitoarele mirese. Încrezătoare și cu mari așteptări în suflet, m-am bucurat de mostrele ce subliniau prin alcătuirea lor anumite aspecte personalizate. Culoarea, modelul și finețea mătăsurilor răpeau cu totul privirile curioaselor. Dorința de a atrage cât mai multe viitoare mirese spre ținutele noastre a dat glas ideii de a mă pierde prin mulțimea de vizitatori. Deși majoritatea părea mai mult curioasă și lipsită de interesul cheltuirii banilor, în scurt timp, în fața standului a început să se adune ceva tineret. Rătăcirea prin târg, îmbrăcată într-o rochie de mireasă ce mă avantaja extrem, s-a

strecurat ca un sentiment de bucurie în inimile viitorilor însurăței și m-a transformat, pe neașteptate, în vedeta evenimentului. Aveam convingerea că rolul meu constituia substanța acelei reuniuni comerciale atât de importante. Scopul întrunirii îi făcea pe toți cei prezenți să se bucure din plin de ofertele expuse, să persiste în comunicare și să alcătuiască triumful unui fapt de mare însemnătate, precum nunta. Întâmpinați de refuzul căutăturii mele, bărbații mă curtau cu privirile, femeile mă admirau, iar viitoarele mirese, încrezătoare, se încumetau să viseze, doldora de fascinație, la cel mai important moment al vieții lor de până atunci.

— Buchetul miresei alungă ghinionul, dar atrage norocul! O frumoasă ca tine are nevoie de un astfel de accesoriu! mi-a șoptit în treacăt un tânăr, oferindu-mi un mănunchi de lăcrimioare puternic mirositoare.

Nu m-a privit, nu a așteptat vreun răspuns, ci s-a îndepărtat în mare grabă, fără să-mi dea ocazia de a-i desluși chipul. Nu era foarte înalt, dar avea un păr negru-cărbune, tuns scurt și bine îngrijit. Prin mersul sprinten și foarte elegant, mi-a mărturisit indirect graba cu care se războia. Pentru câteva clipe, m-a răscolit un puternic sentiment de deja-vu, pe care nu îl trăisem niciodată până atunci. Pitulată în suflet, această emoție a lăsat drum slobod unor iluzii încărcate de ironie.

— Credeți că mi s-ar potrivi acest model? m-a trezit din visare glasul pițigăiat al unei tinere dornică de măritiș.

— Fără nicio îndoială! La standul nostru aveți posibilitatea de a proba rochia și încă o diversitate! i-am explicat cu un zâmbet larg până la ceafă.

Posedam o îndemânare fără pereche în a socializa cu toate categoriile de clienți. Mă coboram la nivelul vârstnicilor, mă ridicam la standardele celor străluciți în pretenții și negociam prin puterea gândului cu tinerii visători din generația mea.



*Sentimentul
ce a refuzat orice amânare*

Mai era puțin până la încheierea evenimentului, timp în care nu mi-am abandonat nicio clipă rolul de mireasă a târgului. Lumea mă admira și asta îmi plăcea teribil, oferindu-mi un sentiment de apartenență la ceva unic și spectaculos.

— E momentul să se fure mireasa! Nu vă osteniți să o căutați! Răpirea o va săvârși un hoț de inimi! a răsunat în spatele meu, fără nicio reținere, aceeași voce bărbătească care mă făcuse să tresar cu ceva timp în urmă.

Desfășurarea întâmplărilor s-a petrecut pe neașteptate, transformând finalul târgului într-un spectacol ce a stârnit un adevărat amuzament pentru cei ce erau în preajmă. În clipa imediat următoare, fără să mi se ceară încuviințarea, am simțit o palmă caldă și fină care mi-a cuprins degetele mâinii drepte, apoi un îndemn ca o adiere dulce a dimineții mi-a stăpânit auzul.

— Frumoaso, urmează hoțul! Convinge clienții că și acest moment de jovialitate face parte din reclama pe care o promovezi! Haide, vestea s-a răspândit deja prin târg! Se va fura mireasa! a început să repete cu vocea ridicată și învăluită în ironie.

— Te amuzi pe seama mea, tinere? am ripostat, încercând să mă opun îndemnului său, deși în sinea mea mă distram copios.

Întrebarea mea l-a obligat să-și stăpânească avântul. Și-a rotit trupul spre mine ușurel și m-a privit, neîmpiedicându-mă să roșesc de rușine. Avea ochi de ciocolată, mari și strălucitori. Zâmbetul său bărbătesc și cald și-a revărsat tot farmecul spre ființa mea.

— Nici pomeneală! Doar că n-am furat niciodată vreo mireasă și-mi doream strașnic s-o fac! a încercat să mă convingă râzând.

— Ce să zic! Un truc vechi și amuzant! i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez aerul de seriozitate.

— Truc vechi? Adică nu crezi în astfel de practici din popor?

— De ce n-aș crede? Doar se știe că o asemenea acțiune derivă dintr-o acută nevoie de amuzament! Îmi place și mie să mă amuz uneori!

— Atunci, nu-ți îndrepta gândul spre un refuz și urmează-mă!

— Glumești, nu-i așa?

— De ce aș face-o? Nu sunt adeptul hoției, dar în cazul tău mi-ar fi nespus de ușor să duc fapta la bun sfârșit!



Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

*Diferența dintre existențele noastre
o făcea sufletul tău călător · 9*

Amintirile, bucurii ale prezentului · 13

*Sentimentul
ce a refuzat orice amânare · 17*

Competiția cere să fii azi mai bun decât ieri · 23

Gândul spune ce simte inima · 25

Revederea aparține celor care cred în destin · 31

*Secretele inimii
se ivesc odată cu primul sentiment · 35*

Și îndoiala face parte din noi · 41

*Cunoașterea
a fost întâiul principiu al momentului · 45*

Orice revedere are un scop sentimental · 51

Inima mi-a tresărit din întâmplare · 57

*Dorința admite prezența iubirii,
nicidecum absența ei · 61*

Lupta vieții se stinge la ultima vază · 65

Îndrăgostitul este cel care-și ascultă inima · 71

Fiecare provocare a sufletului devine o amintire preferată · 75

Să te pomenști, din când în când, în mijlocul fericirii · 79

Planul măreț, aliatul perfect al mersului înainte · 83

Viața nu-i o regie, e o scenă pe care soarta

își demonstrează talentul regizoral · 87

Premoniția a venit când

Dumnezeu a vrut să mă pună în gardă · 89

N-am izbutit să opresc timpul,

dar am învățat să-i apreciez clipele · 97

Diferența dintre existențele noastre

o făcea sufletul tău călător · 103

N-am dorit ce ni s-a întâmplat, nici ceea ce am devenit · 107

Peste o inimă zdrobită

se așază durerea pentru totdeauna · 111

Unde l-ați dus? · 115

Nu mă înfricoșează ziua de mâine, pentru că am gustat

pelinul zilei de azi, dar fă, Doamne,

o minune pentru ziua de ieri! · 119

Scânțea iubirii a ales calea cea mai scurtă · 125

Lacrimile nu au fost cuprinse în planurile de Crăciun · 129

Iertarea este ultima dorință

ce expiră în clipa startului spre eternitate · 135

Singurătatea deschide uși doar spre ziduri de durere · 139

Renunțarea la ce a fost

va face loc la ce ar putea să devină uitare? · 141

Remember · 145

Iubirea noastră va dăinui mereu între pământ și cer · 153

PARTEA A DOUA

Calea dintre sfârșit și un nou început · 157

Dumnezeule, ocrotește sărmanul suflet al meu,

căci viața mea se isprăvește acum! · 161

<i>Să știi să te oprești la timp este o măiestrie</i>	• 165
<i>Ultimul drum.</i>	
<i>Călătoria spre lumina cea adevărată</i>	• 169
<i>Când nimic nu ne mai leagă de viață,</i>	
<i>clipele se scurg fără vreun triumf al nădejzii</i>	• 175
<i>Pulsațiile de dincolo de viață</i>	
<i>sunt de neînțeles pentru cei rămași</i>	• 183
<i>Ți-am auzit suspinele când am plecat,</i>	
<i>dar nu am avut puterea să mă opresc</i>	
<i>din drumul veșniciei</i>	• 189
<i>Întâlnirea cu lumina sufletului meu</i>	• 193
<i>Frânghiile de credință</i>	
<i>mi-au întărit și mi-au ocrotit spiritul</i>	• 199
<i>Prietenul onest</i>	
<i>nu încetează niciodată să ne caute</i>	• 203
<i>Este imposibil să ne mistuim din calea morții</i>	• 205
<i>Iartă-mi plecarea, acceptă uitarea!</i>	
<i>Nu-ți cer nimic, nu-mi promite ceva!</i>	• 207
<i>Linia dintre viață și moarte s-a subțiat, apoi a dispărut</i>	• 211
<i>În fața lui Dumnezeu, supușii sunt nevoiți să-și poarte</i>	
<i>în fapte bogăția spirituală și nu în vorbe și vicii deșarte</i>	• 215
<i>Iubirea de Dumnezeu, bunul cel mai de preț</i>	• 219
<i>Calea mi-a fost supravegheată</i>	
<i>neîncetat de iubirea lui Dumnezeu</i>	• 223
<i>Labirintul strămoșesc</i>	• 227
<i>La răscrucea destinelor</i>	• 231
<i>Moartea nu-și pierde niciodată scopul</i>	• 233
<i>Un petec de drum,</i>	
<i>o altă poveste ce va expira</i>	• 237

PARTEA A TREIA O nouă chemare • 241